

jachu žedneje ſchſorpiny, gožachu ſe k jězi a běchu bejńe dobre. Robińſon poſdžej ſgoni, až to jo klěbowy bom a až luže tamnego kraja taſe pſody měſto klěba jěže, ſere a tež pjazone. Robińſon weſe někotare pſody domoj a dužy nadejže hyſchczi nězo, zož běſcho ſebe dawno požedał, rosměj gněſdo ſ młodymi papagajami. Ato pał pſchiſtupi a ſchěſcho je hubraſch, huleſchechu ſchſkne, jan jadnogo ſežarža. Won mějaſcho nad nim doſcž a pſchiže ſ nim wjaſoły domoj, napleſche wot witkow někaſu klětku a ſajži jogo nutſch.

Robińſon dſujko ſewěžeſcho, zo dej ſ tym klěbowym bomom žyniſch, dejał jen podrubaſch? abo jen ſtoježy woſtawiſch? Won ſe dla togo zeķu nož pſchemyſlaſcho a ſepſchiže žedno ſpańe do jogo wozowu. Naſlědku pał hobjamķnu to podrubañe; pſcheto ta nažeja, až mogał ſ jogo pomožu k lužam pſchiſch, pſchewažy ſche druge hužytki.

Běſcholi Robińſon niži žedńe woſtudne a dſujko warnujuze žěķo ſachopiķ, ga běſcho to něto. Hundert, jo to wſynt drugich žłowekow by pſchi přednem rubńeńu ſwoju kańeńanu ſeteru wot ſe chyſchili a gronili, až to ſej možno dokońzowaſch! Ale Robińſon běſcho taķi, až zož ſebe humyſli, to tež derběſcho ſe ſtaſch a ſeda ſe pſcheſ žedne pſcheſchownoſczi wotzaſchyſch, a rownož tež hyſchczi wězej proze k dokońzowańu třebał.

Ato běſcho něto předny žen wot žajtſcheg až do pſcheſpoķńa rubał, ſeběſcho hutſchabana žera wětkha, až možaſcho ſwoje palze do ſeje poķožyſch. S togo možo něto kuždy huſnaſch, kał dſujko ſmějo rubaſch, něžli